“ମିଠେ ବଚ୍ଚେ: - ଦେହ ସହିତ ଏସବୁ କିଛି ବିନାଶ ହେବାକୁ ଯାଉଛି, ସେଥିପାଇଁ ତୁମକୁ ପୁରୁଣା ଦୁନିଆର ସମାଚାର ଶୁଣିବାର ଆବଶ୍ୟକତା ନାହିଁ, ତୁମେ କେବଳ ବାବା ଏବଂ ତାଙ୍କର ସମ୍ପତ୍ତିକୁ ମନେ ପକାଅ ।”

ପ୍ରଶ୍ନ:- ଶ୍ରୀମତ ପାଇଁ କେଉଁ କଥାର ଗାୟନ ରହିଛି? ଶ୍ରୀମତରେ ଚାଲୁଥିବା ଅନୁଯାୟୀ ପରିଚାଳିତ ହେଉଥିବା ଆତ୍ମାମାନଙ୍କର ଲକ୍ଷଣ ଶୁଣାଅ?

ଉତ୍ତର:- ଶ୍ରୀମତ ପାଇଁ ଗାୟନ ରହିଛି - ଯାହା ଖୁଆଇବେ, ଯାହା ପିନ୍ଧିବାକୁ ଦେବେ, ଯେଉଁଠାରେ ବସାଇବେ... ତାହା ହିଁ କରିବୁ । ଶ୍ରୀମତ ଅନୁଯାୟୀ ପରିଚାଳିତ ହେଉଥିବା ସନ୍ତାନମାନେ ବାବାଙ୍କର ପ୍ରତ୍ୟେକ ଆଜ୍ଞାକୁ ପାଳନ କରିଥା'ନ୍ତି । ସେମାନଙ୍କ ଦ୍□ାରା ସର୍ବଦା ଶ୍ରେଷ୍ଠ କର୍ମ ହିଁ ହୋଇଥାଏ । ସେମାନେ କେବେହେଲେ ଶ୍ରୀମତରେ ନିଜର ମନମତ ମିଶାଇ ନ ଥା'ନ୍ତି । ସେମାନଙ୍କ ଭିତରେ ଠିକ୍ ଏବଂ ଭୁଲର ଜ୍ଞାନ ରହିଥାଏ ।

ଗୀତ:- ବନବାରୀ ରେ.....

ଓମ୍ ଶାନ୍ତି । ଏହି ଗୀତ କାହା ପାଇଁ? ପିଲାମାନଙ୍କ ପାଇଁ । ଏଭଳି ମଧ୍ୟ କିଛି ଗୀତ ରହିଛି ଯେଉଁ ଆଧାରରେ ବାବା ପିଲାମାନଙ୍କୁ ବୁଝାଉଛନ୍ତି କିନ୍ତୁ ଏହି ଗୀତରେ ପିଲାମାନେ କହୁଛନ୍ତି ଯେ - ବାବା ଏବେ ତ ଆମେ ବୁଝିଗଲୁଣି, ଦୁନିଆର ଆତ୍ମାମାନେ ତ ଏକଥା ଜାଣିନାହାଁନ୍ତି, ଏହା କିପରି ମିଛ ଦୁନିଆ, ମିଛ ବନ୍ଧନ ଅଟେ । ଏଠାରେ ସମସ୍ତେ ଦୁଃଖୀ ହେଉଛନ୍ତି ତେଣୁ ଈଶ୍□ରଙ୍କୁ ମନେପକାଉଛନ୍ତି । ସତ୍ୟଯୁଗରେ ତ ଈଶ୍□ରଙ୍କ ସହିତ ମିଶିବାର କୌଣସି କଥା ହିଁ ନାହିଁ । ଏଠାରେ ବହୁତ ଦୁଃଖ ଅଛି ତେଣୁ ଆତ୍ମାମାନଙ୍କର ଭଗବାନଙ୍କ କଥା ମନେ ପଡୁଛି । କିନ୍ତୁ ଡ୍ରାମା ଅନୁସାରେ ଭଗବାନ ସ୍□ୟଂ ଆସି ଆତ୍ମାମାନଙ୍କ ସହ ମିଳନ କରିଥା'ନ୍ତି । ବାକି ଆଉ ଯାହା ବି ପୁରୁଷାର୍ଥ କରୁଛନ୍ତି ସବୁ ବ୍ୟର୍ଥ, କାହିଁକି ନା ଈଶ୍□ରଙ୍କୁ ସର୍ବବ୍ୟାପୀ ବୋଲି ମାନୁଛନ୍ତି, ଈଶ୍□ର ପ୍ରାପ୍ତିର ମାର୍ଗ ମଧ୍ୟ ଭୁଲ ଦେଖାଉଛନ୍ତି । ଯଦି କହିବେ ଯେ ଈଶ୍□ର ଏବଂ ତାଙ୍କ ରଚନାର ଆଦି, ମଧ୍ୟ, ଅନ୍ତକୁ ଆମେ ଜାଣିନାହୁଁ ତେବେ ଏକଥା କହିବା ସତ୍ୟ ଅଟେ । ଆଗରୁ ଋଷି-ମୁନିମାନେ ସତ୍ୟ କହୁଥିଲେ, କାରଣ ସେ ସମୟରେ ସେମାନେ ରଜଃଗୁଣୀ ଥିଲେ । ସେ ସମୟର ଦୁନିଆକୁ ମିଛ ଦୁନିଆ ବୋଲି କୁହାଯାଇପାରିବ ନାହିଁ । କଳିଯୁଗର ଅନ୍ତିମ ସମୟକୁ ଦୁନିଆ ମିଛ ଦୁନିଆ ନର୍କ କୁହାଯାଉଛି । ଏହି ସଂଗମ ଯୁଗରେ କହୁଛନ୍ତି - ଏହା ନର୍କ, ତାହା ସ୍□ର୍ଗ ଅଟେ । ଏପରି ନୁହେଁ ଯେ, ଦ୍□ାପର ଯୁଗକୁ ନର୍କ ବୋଲି କୁହାଯିବ । ତଥାପି ମଧ୍ୟ ସେହି ସମୟରେ ରଜଃପ୍ରଧାନ ବୁଦ୍ଧି ଥିଲା । ବର୍ତ୍ତମାନ ତମଃପ୍ରଧାନ ବୁଦ୍ଧି ହୋଇଯାଇଛି । ତେଣୁ ଏହି ସଂଗମ ଯୁଗରେ ହିଁ ସ୍□ର୍ଗ ଏବଂ ନର୍କ ବୋଲି ଲେଖିବା ଉଚିତ୍ । ଆଜି ନର୍କ ଅଛି କାଲି ସ୍□ର୍ଗ ହେବ । ଏକଥା ମଧ୍ୟ ବାବା ଆସି ବୁଝାଉଛନ୍ତି । ଦୁନିଆ ଜାଣି ନାହିଁ ଯେ ବର୍ତ୍ତମାନ କଳିଯୁଗର ଅନ୍ତିମ ସମୟ ଅଟେ । ସମସ୍ତେ ନିଜ-ନିଜର ହିସାବ-କିତାବ ଚୁକ୍ତ କରି ଶେଷରେ ସତ୍ତ୍□ପ୍ରଧାନ ହେଉଛନ୍ତି ପୁଣି ସତ୍ତ୍□, ରଜଃ, ତମଃରେ ଆସିବାକୁ ହିଁ ହେବ । ଯେଉଁମାନଙ୍କର ଗୋଟିଏ-ଦୁଇଟି ଜନ୍ମର ଅଭିନୟ ରହିଛି, ସେମାନେ ମଧ୍ୟ ସତୋ, ରଜୋ, ତମୋରେ ଆସିଥା'ନ୍ତି । ଏଭଳି ଆତ୍ମାମାନଙ୍କର କମ୍ ଅଭିନୟ ରହିଛି । ଏକଥା ବୁଝିବା ପାଇଁ ବୁଦ୍ଧିର ଆବଶ୍ୟକତା ରହିଛି । ଦୁନିଆରେ ତ ଅନେକ ମତବାଲା ମନୁଷ୍ୟ ଅଛନ୍ତି । ସମସ୍ତଙ୍କର ମତ ତ ଏକ ନୁହେଁ । ପ୍ରତ୍ୟେକଙ୍କର ନିଜସ୍□ ଧର୍ମ ରହିଛି ଏବଂ ମତ ମଧ୍ୟ ନିଜସ୍□ ରହିଛି । ବାବାଙ୍କର କର୍ତ୍ତବ୍ୟ ଭିନ୍ନ ଅଟେ । ପ୍ରତ୍ୟେକ ଆତ୍ମାଙ୍କର କର୍ତ୍ତବ୍ୟ ମଧ୍ୟ ଅଲଗା ଏବଂ ଧର୍ମ ମଧ୍ୟ ଅଲଗା ଅଟେ । ତେଣୁ ସେମାନଙ୍କ ପାଇଁ ଭିନ୍ନ ଭିନ୍ନ ପ୍ରକାରରେ ବୁଝାଯାଉଛି । ତେବେ ନାମ, ରୂପ, ଦେଶ, କାଳ ସମସ୍ତଙ୍କର ଭିନ୍ନ ଅଟେ । ଦେଖିଲେ ମଧ୍ୟ ଜଣାପଡିଯାଏ ସେ ଅମୁକ ଧର୍ମର ଅଟନ୍ତି । ହିନ୍ଦୁ ଧର୍ମର ବୋଲି କହୁଛନ୍ତି କିନ୍ତୁ ହିନ୍ଦୁଧର୍ମରେ ମଧ୍ୟ ଭିନ୍ନ ଭିନ୍ନ ପ୍ରକାରର ରହିଛନ୍ତି । କେହି ଆର୍ଯ୍ୟ ସମାଜୀ, କେହି ସନ୍ନ୍ୟାସୀ, କେହି ପୁଣି ବ୍ରହ୍ମ ସମାଜୀ ଅଟନ୍ତି । ଯେଉଁ ସନ୍ନ୍ୟାସୀ ଆଦି ଅଛନ୍ତି ସମସ୍ତଙ୍କୁ ହିନ୍ଦୁ ଧର୍ମର ଅନୁଗାମୀ କୁହାଯିବ । ଆମେ ଯଦି ଲେଖିବା ଯେ, ଆମେ ବ୍ରାହ୍ମଣ ଧର୍ମର ଅଥବା ଦେବତା ଧର୍ମର ଅଟୁ ତେବେ ମଧ୍ୟ ସେମାନେ ହିନ୍ଦୁ ଧର୍ମରେ ଯୋଡି ଦେବେ କାହିଁକି ନା ଆଉ କୌଣସି ବିଭାଗ ତ ସେମାନଙ୍କ ପାଖରେ ନାହିଁ । ତେଣୁ ପ୍ରତ୍ୟେକଙ୍କର ଫର୍ମ ଅଲଗା-ଅଲଗା ହେଲେ ଜଣାପଡିଯିବ । ଅନ୍ୟ କୌଣସି ଧର୍ମାବଲମ୍ବୀ ଏହି କଥାକୁ ମାନିବେ ନାହିଁ । ସେମାନଙ୍କୁ ଏକତ୍ର ବୁଝାଇବା ମଧ୍ୟ ମୁସ୍କିଲ୍ ହୋଇଯିବ । ସେମାନେ ତ ଭାବିବେ ଯେ ଏମାନେ ନିଜ ଧର୍ମର ହିଁ ମହିମା କରୁଛନ୍ତି । ପରସ୍ପର ମଧ୍ୟରେ ମତଭେଦ ରହିଛି ନା । ତେଣୁ ଏହି କଥାକୁ ବୁଝାଇଲାବାଲା ସନ୍ତାନ ମଧ୍ୟ କ୍ରମାନୁସାରେ ରହିଛନ୍ତି । ସମସ୍ତେ ତ ଏକ ସମାନ ନୁହଁନ୍ତି ସେଥିପାଇଁ ମହାରଥୀମାନଙ୍କୁ ଡାକୁଛନ୍ତି । ବାବା ବୁଝାଉଛନ୍ତି - ମୋତେ ମନେ ପକାଅ ଏବଂ ମୋର ଶ୍ରୀମତରେ ଚାଲ । ଏଥିରେ ପ୍ରେରଣା ଆଦିର କୌଣସି କଥା ନାହିଁ । ଯଦି ପ୍ରେରଣା ଦ୍□ାରା କାମ ହେଉଥାନ୍ତା ତେବେ ବାବାଙ୍କର ଆସିବାର ଆବଶ୍ୟକତା ନଥା'ନ୍ତା । ଶିବବାବା ତ ଏଠାରେ ଅଛନ୍ତି, ପୁଣି ତାଙ୍କ ପ୍ରେରଣାର କ'ଣ ଆବଶ୍ୟକତା ଅଛି । ଏଠାରେ ତ ବାବାଙ୍କର ମତ ଅନୁସାରେ ଚାଲିବାକୁ ପଡୁଛି । ତେଣୁ ଏଠାରେ ପ୍ରେରଣାର କୌଣସି କଥା ହିଁ ନାହିଁ । କେହି-କେହି ସନ୍ଦେଶୀ ସନ୍ଦେଶ ଆଣିବା ସମୟରେ ନିଜର ମନମତ ମିଶାଇ ଦେଇଥା'ନ୍ତି । ସବୁ ସନ୍ଦେଶୀ ତ ସମାନ ହୋଇ ନ ଥା'ନ୍ତି । ସନ୍ଦେଶରେ ମାୟା ବହୁତ ହସ୍ତକ୍ଷେପ କରିଥାଏ । ତେଣୁ ଅନ୍ୟ ସନ୍ଦେଶୀମାନଙ୍କ ଦ୍□ାରା ତର୍ଜମା

କରିବାକୁ ହୋଇଥାଏ । କେହି-କେହି କହିଦେଉଛନ୍ତି ଯେ, ଆମ ଶରୀରରେ ବାବା ଏବଂ ମମ୍ମା ଆସୁଛନ୍ତି ପୁଣି ନିଜର ଅଲଗା ସେଣ୍ଟର ଖୋଲି ବସୁଛନ୍ତି । ତେବେ ସେମାନଙ୍କଠାରେ ମାୟାର ପ୍ରବେଶତା ହୋଇଯାଇଥାଏ । ଏହା ବହୁତ ବୁଝିବାର କଥା । ସେଥିପାଇଁ ପିଲାମାନେ ବହୁତ ବୁଦ୍ଧିମାନ ହେବା ଉଚିତ୍ । କିନ୍ତୁ ଯେଉଁମାନେ ଯୋଗ୍ୟ ସେବାଧାରୀ ହୋଇଥିବେ ସେହିମାନେ ହିଁ ଏହି କଥାକୁ ବୁଝିପାରିବେ । ଯେଉଁମାନେ ଶ୍ରୀମତରେ ଚାଲୁନାହାଁନ୍ତି, ସେମାନେ ଏହି କଥାକୁ ବୁଝିପାରିବେ ନାହିଁ । ଶ୍ରୀମତ ପାଇଁ ଗାୟନ ରହିଛି ଯେ, ଆପଣ ଯାହା ଖୁଆଇବେ, ଯାହା ପିନ୍ଧାଇବେ, ଯେଉଁଠାରେ ବସାଇବେ, ଆମେ ତାହା କରିବୁ । ଏହିପରି କେହି କେହି ବାବାଙ୍କର ମତରେ ଚାଲୁଛନ୍ତି । ଆଉ କେହି ପୁଣି ଅନ୍ୟ ମତର ପ୍ରଭାବରେ ପ୍ରଭାବିତ ହୋଇଯାଉଛନ୍ତି । ଯଦି କୌଣସି ଜିନିଷ ନ ମିଳିଲା, କୌଣସି କଥା ପସନ୍ଦ ନ ଆସିଲା ତେବେ ତୁରନ୍ତ ବିଗିଡି ଯାଇଥା'ଆନ୍ତି । ତେବେ ସମସ୍ତେ କ'ଣ ଏକାଭଳି ସୁପୁତ୍ର ସନ୍ତାନ ହୋଇପାରିବେ । ଦୁନିଆରେ ତ ଅନେକାନେକ ମତବାଦୀ ରହିଛନ୍ତି, ଅଜାମିଳ ପରି ପାପୀ ଆତ୍ମାମାନେ, ଗଣିକାମାନେ ବହୁତ ରହିଛନ୍ତି ।

ଏକଥା ମଧ୍ୟ ବୁଝାଇବାକୁ ପଡୁଛି ଯେ, ଈଶ୍□ରଙ୍କୁ ସର୍ବବ୍ୟାପୀ କହିବା ମଧ୍ୟ ଭୁଲ୍ ଅଟେ । ବାସ୍ତବରେ ୫ ବିକାର ହିଁ ସର୍ବବ୍ୟାପୀ ଅଟେ, ସେଥିପାଇଁ ବାବା କହୁଛନ୍ତି ଏହା ଆସୁରୀ ଦୁନିଆ ଅଟେ । ସତ୍ୟଯୁଗରେ ୫ ବିକାର ନଥାଏ । କହୁଛନ୍ତି ଶାସ୍ତ୍ରରେ ଏପରି କଥା ରହିଛି । କିନ୍ତୁ ଶାସ୍ତ୍ର ସବୁ ତ ମନୁଷ୍ୟମାନେ ହିଁ ରଚନା କରିଛନ୍ତି ନା । ତେବେ ମନୁଷ୍ୟମାନେ ଉଚ୍ଚ ହେଲେ ନା ଶାସ୍ତ୍ର ଉଚ୍ଚ ହେଲା? ନିଶ୍ଚିତ ଭାବରେ ଶୁଣାଉଥିବା ଆତ୍ମା ଉଚ୍ଚ ହେବେ ନା । ଏହି ଶାସ୍ତ୍ରକୁ ମଧ୍ୟ ମନୁଷ୍ୟ ହିଁ ଲେଖିଛନ୍ତି । ଯଦି ବ୍ୟାସଦେବ ଶାସ୍ତ୍ର ରଚନା କରିଥିଲେ ତେବେ ସେ ମଧ୍ୟ ମନୁଷ୍ୟ ଥିଲେ ନା । ଏକଥା ତ ନିରାକାର ବାବା ବସି ବୁଝାଉଛନ୍ତି । ଧର୍ମସ୍ଥାପକମାନେ ଯେଉଁ ସବୁ କଥା ଆସି ଶୁଣାଉଛନ୍ତି ତାହାକୁ ଲିପିବଦ୍ଧ କରାଯାଇ ଶାସ୍ତ୍ର ରଚନା କରାଯାଉଛି । ଯେପରି ଗୁରୁ ନାନକ ଯାହା ଶୁଣାଇଥିଲେ, ପରେ ସେ ସବୁର ଗ୍ରନ୍ଥ ରଚନା କରାଯାଇଛି । ତେଣୁ ଯିଏ ଶୁଣାଇଥିଲେ ତାଙ୍କର ନାମ ହୋଇଗଲା । ଗୁରୁନାନକ ମଧ୍ୟ ଈଶ୍□ରଙ୍କର ମହିମାର ଗାୟନ କରିଥିଲେ - ସିଏ ହିଁ ସମସ୍ତଙ୍କର ଏକମାତ୍ର ପିତା ଅଟନ୍ତି । ବାବା କହୁଛନ୍ତି - ତୁମେ ଯାଇ ନିଜର ଧର୍ମ ସ୍ଥାପନ କର । ଏହି ବେହଦର ବାବା କହୁଛନ୍ତି ମୋତେ କେହି ପଠାଉ ନାହାଁନ୍ତି । ସ୍□ୟଂ ଶିବବାବା ଆସି ବୁଝାଉଛନ୍ତି - ସେମାନେ ତ ସନ୍ଦେଶ ବାହାକ ଅଟନ୍ତି, କିନ୍ତୁ ମୋତେ କେହି ପଠାଇ ନାହାଁନ୍ତି । ତେଣୁ ମୋତେ ସନ୍ଦେଶବାହକ ବୋଲି କୁହାଯିବ ନାହିଁ । ମୁଁ ତ ପିଲାମାନଙ୍କୁ ସୁଖ-ଶାନ୍ତି ଦେବା ପାଇଁ ଆସୁଛି । ମୋତେ କେହି ଆସିବା ପାଇଁ କହିନାହାଁନ୍ତି, ମୁଁ ତ ସ୍□ୟଂ ମାଲିକ । ତେବେ ମାଲିକଙ୍କୁ ମଧ୍ୟ ବହୁତ ମାନୁଛନ୍ତି, କିନ୍ତୁ ସେମାନଙ୍କୁ ପଚାରିବା ଦରକାର ଯେ, ତୁମେମାନେ ମାଲିକର ଅର୍ଥକୁ ବୁଝିଛ? ସିଏ ମାଲିକ, ଆମେ ତାଙ୍କର ସନ୍ତାନ ଅଟୁ, ତେଣୁ ନିଶ୍ଚିତ ଭାବରେ ତାଙ୍କଠାରୁ ସମ୍ପତ୍ତି ମିଳିବା ଦରକାର ନା । ପିଲାମାନେ କହୁଛନ୍ତି ଯେ, ଇଏ ଆମର ବାବା ଅଟନ୍ତି । ତେଣୁ ବାବାଙ୍କ ଧନର ତୁମେମାନେ ମାଲିକ ଅଟ । "ମେରା ବାବା" ଏକଥା ପିଲାମାନେ ହିଁ କହିପାରିବେ ନା । ଯଦି ସିଏ ମୋର ବାବା ତେବେ ତାଙ୍କର ଧନ ମଧ୍ୟ ମୋର ହେବ ନା । ବର୍ତ୍ତମାନ ଆମେ କ'ଣ କହୁଛେ? ଆମର ଶିବବାବା । ବାବା ମଧ୍ୟ କହୁଛନ୍ତି - ତୁମେମାନେ ମୋର ସନ୍ତାନ । ବାବାଙ୍କଠାରୁ ପିଲାମାନଙ୍କୁ ସମ୍ପତ୍ତି ମିଳୁଛି । ସମ୍ପତ୍ତି ବାବାଙ୍କ ପାଖରେ ରହିଥାଏ । ବେହଦର ବାବା ହେଉଛନ୍ତି ସ୍□ର୍ଗର ରଚୟିତା । ଭାରତବାସୀମାନଙ୍କୁ କାହାଠାରୁ ସମ୍ପତ୍ତି ମିଳୁଛି? ଶିବବାବାଙ୍କଠାରୁ । ସେଥିପାଇଁ ଶିବଜୟନ୍ତୀ ମଧ୍ୟ ପାଳନ କରୁଛନ୍ତି । ଶିବଜୟନ୍ତୀ ପରେ ପୁଣି ହେବ କୃଷ୍ଣଜୟନ୍ତୀ । ଏହା ପରେ ପୁଣି ହେବ ରାମ ଜୟନ୍ତୀ । ବାସ୍, ମମ୍ମା-ବାବାଙ୍କର ଜୟନ୍ତୀ ବା ଜଗଦମ୍ବାଙ୍କର ଜୟନ୍ତୀର ତ କେହି ଗାୟନ କରୁନାହାଁନ୍ତି । ଶିବଜୟନ୍ତୀ ପୁଣି ରାଧା-କୃଷ୍ଣଙ୍କର ଜୟନ୍ତୀ ପୁଣି ରାମ-ସୀତାଙ୍କର ଜୟନ୍ତୀ ହୋଇଥାଏ ।

ଶିବବାବା ଏଠାକୁ ଆସିବେ ତେବେ ଯାଇ ଶୂଦ୍ର ରାଜ୍ୟର ବିନାଶ ହେବ । ଏହି ରହସ୍ୟକୁ ମଧ୍ୟ କେହି ବୁଝିପାରୁ ନାହାଁନ୍ତି । ଏକମାତ୍ର ବାବା ହିଁ ବୁଝାଉଛନ୍ତି । ତେଣୁ ନିଶ୍ଚିତ ଭାବରେ ସିଏ ଆସୁଛନ୍ତି । ବାବାଙ୍କୁ କାହିଁକି ଡାକୁଛନ୍ତି? ଶ୍ରୀକୃଷ୍ଣପୁରୀ ସ୍ଥାପନ କରିବା ପାଇଁ । ତୁମେମାନେ ଜାଣିଛ ଯେ, ବାସ୍ତବରେ ଶିବ ଜୟନ୍ତୀ ପାଳନ ହେଉଛି । ଶିବବାବା ଆମକୁ ଜ୍ଞାନ ଦେଉଛନ୍ତି । ବର୍ତ୍ତମାନ ଆଦି ସନାତନ ଦେବୀ-ଦେବତା ଧର୍ମର ସ୍ଥାପନା ହେଉଛି । ଶିବ ଜୟନ୍ତୀ ହେଲା ସବୁଠାରୁ ବଡ ଜୟନ୍ତୀ । ପୁଣି ରହିଛନ୍ତି ବ୍ରହ୍ମା, ବିଷ୍ଣୁ, ଶଙ୍କର । ତେବେ ପ୍ରଜାପିତା ବ୍ରହ୍ମା ତ ଏହି ମନୁଷ୍ୟ ସୃଷ୍ଟିରେ ଅଛନ୍ତି । ପୁଣି ରଚନାରେ ମୁଖ୍ୟ ହେଉଛନ୍ତି ଲକ୍ଷ୍ମୀ-ନାରାୟଣ । ତେଣୁ ଶିବ ହେଉଛନ୍ତି ମାତା-ପିତା, ପୁଣି ଏଠାରେ ମାତା-ପିତା ବ୍ରହ୍ମା ଏବଂ ଜଗତ ଅମ୍ବା ମଧ୍ୟ ଅଛନ୍ତି । ଏ ସବୁ ବୁଝିବା ଏବଂ ଧାରଣ କରିବାର କଥା । ପ୍ରଥମେ ବୁଝାଇବାକୁ ହେବ ଯେ - ବାବା ପରମପିତା ପରମାତ୍ମା ଆସୁଛନ୍ତି ଅପବିତ୍ରମାନଙ୍କୁ ପବିତ୍ର କରିବା ପାଇଁ । ଯଦି ସିଏ ନାମ-ରୂପରୁ ଅଲଗା ଅଟନ୍ତି ତେବେ ତାଙ୍କର ଜୟନ୍ତୀ କିପରି ପାଳନ କରାଯାଉଛି । ଈଶ୍□ରଙ୍କୁ ହିଁ ପିତା କୁହାଯାଉଛି ଏବଂ ତାଙ୍କୁ ସମସ୍ତେ ମାନିଥା'ନ୍ତି । ବାସ୍ତବରେ ଆତ୍ମା ଏବଂ ପରମାତ୍ମା ନିରାକାର ଅଟନ୍ତି । ଆତ୍ମାମାନଙ୍କୁ ସାକାର ଶରୀର ମିଳୁଛି, ଏହା ବହୁତ ବୁଝିବାର କଥା । ଯିଏ କୌଣସି ଶାସ୍ତ୍ର ଆଦି ପଢିନାହାଁନ୍ତି ତାଙ୍କ ପାଇଁ ଏହା ବହୁତ ସହଜ । ଆତ୍ମାମାନଙ୍କର ପିତା ପରମପିତା ପରମାତ୍ମା ସ୍□ର୍ଗର ରଚୟିତା ଅଟନ୍ତି । ସ୍□ର୍ଗରେ ହିଁ ରାଜତ୍□ ରହିଥାଏ, ତେଣୁ ନିଶ୍ଚିତ ଭାବରେ ତାଙ୍କୁ ସଂଗମଯୁଗରେ ହିଁ ଆସିବାକୁ ପଡିବ । ସତ୍ୟଯୁଗରେ ତ ବାବା ଆସିପାରିବେ ନାହିଁ । ତେଣୁ ଏହି ପ୍ରାରବ୍ଧ, ଅର୍ଥାତ୍ ୨୧ ଜନ୍ମର ବର୍ସା ସଂଗମଯୁଗରେ ହିଁ ମିଳୁଅଛି । ଏହି ସଂଗମଯୁଗ ବ୍ରାହ୍ମଣମାନଙ୍କର ଯୁଗ । କାରଣ ବ୍ରାହ୍ମଣମାନେ ହିଁ ମୁଖ୍ୟ ଅଟନ୍ତି, ଏହାପରେ ଦେବତାମାନଙ୍କର ଯୁଗ ହେବ । ପ୍ରତ୍ୟେକ ଯୁଗ ୧୨୫୦ ବର୍ଷ ଅଟେ । ବର୍ତ୍ତମାନ ୩ଟି ଧର୍ମ ସ୍ଥାପନ ହେଉଛି - ବ୍ରାହ୍ମଣ, ଦେବତା, କ୍ଷତ୍ରୀୟ ଏହା ପରେ ଅଧାକଳ୍ପ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ କୌଣସି ଧର୍ମ ସ୍ଥାପନ ହେବ ନାହିଁ । ସୂର୍ଯ୍ୟବଂଶୀ, ଚନ୍ଦ୍ରବଂଶୀ ପୂଜ୍ୟ

ଥିଲେ ପୁଣି ପୂଜାରୀ ହୋଇଯାଉଛନ୍ତି । ସଂସାରର ବ୍ରାହ୍ମଣ ତ ଭିନ୍ନ ଭିନ୍ନ ପ୍ରକାରର ହୋଇଥା'ନ୍ତି ।

ବର୍ତ୍ତମାନ ତୁମେମାନେ ଭଲ କର୍ମ କରୁଛ ଯାହା ଦ୍□ାରା ତୁମେମାନେ ସତ୍ୟଯୁଗରେ ପ୍ରାରବ୍ଧ ଭୋଗ କରିବ । ବାବା ଆମକୁ ଭଲ କର୍ମ ଶିଖାଉଛନ୍ତି । ତୁମେମାନେ ଜାଣିଛ ଯେ, ଆମେ ଶ୍ରୀମତ ଆଧାରରେ ଯେପରି କର୍ମ କରିବୁ, ଅନ୍ୟମାନଙ୍କୁ ନିଜ ସମାନ କରିବୁ, ତା'ର ପ୍ରାରବ୍ଧ ଆମକୁ ମିଳିବ । ବର୍ତ୍ତମାନ ସାରା ରାଜଧାନୀ ସ୍ଥାପନ ହେଉଛି । ବର୍ତ୍ତମାନ ଆଦି ସନାତନ ଦେବୀ-ଦେବତା ଧର୍ମର ରାଜଧାନୀ ସ୍ଥାପନ ହେଉଛି । ଏବେ ତ ପ୍ରଜାଙ୍କର ପ୍ରଜା ଉପରେ ରାଜ୍ୟ ଚାଲିଛି । ପଞ୍ଚାୟତି ରାଜ୍ୟ ଚାଲିଛି, ଏଠାରେ ଅନେକ ମୁଖିଆ ଅଛନ୍ତି । ନଚେତ୍ ୫ ଜଣ ମୁଖିଆ ରହିଥା'ନ୍ତି । ଏଠାରେ ତ ସମସ୍ତେ ମୁଖିଆ ଅଟନ୍ତି । ଏମାନେ ପୁଣି ଆଜି ଅଛନ୍ତି, କାଲି ରହିବେ ନାହିଁ । ଆଜି ମନ୍ତ୍ରୀ ଅଛନ୍ତି, କାଲି ପଦଚ୍ୟୁତ କରିଦେଉଛନ୍ତି । ଚୁକ୍ତି କରି ପୁଣି ଏହାକୁ ପ୍ରତ୍ୟାଖ୍ୟାନ କରିଦେଉଛନ୍ତି । ତେଣୁ ଏହା ହେଉଛି ଅଳ୍ପ କାଳର କ୍ଷଣ ଭଙ୍ଗୁର ରାଜ୍ୟ । କାହାକୁ ବି ପଦବୀରୁ କାଢିବାରେ ବିଳମ୍ବ କରୁନାହାଁନ୍ତି । ଏହା କେତେ ବଡ ଦୁନିଆ । ଖବରକାଗଜରୁ କିଛି ନା କିଛି ସମାଚାର ଜଣାପଡିଥାଏ । ଏତେ ସବୁ ଖବରକାଗଜ ତ କେହି ପଢିପାରିବେ ନାହିଁ । ଆମକୁ ଏହି ଦୁନିଆର ସମାଚାର ଜାଣିବାର ଆବଶ୍ୟକତା ନାହିଁ । ଏକଥା ତ ଜାଣିଛ ଯେ, ଦେହ ସହିତ ଏହି ଦୁନିଆର ସବୁ କିଛି ଶେଷ ହୋଇଯିବ । ବାବା କହୁଛନ୍ତି ତୁମେ କେବଳ ମୋତେ ମନେ ପକାଅ ତେବେ ମୋ ପାଖକୁ ଚାଲିଆସିବ । ମୃତ୍ୟୁ ପରେ ସବୁକିଛିର ସାକ୍ଷାତ୍କାର ହେବ । ଶରୀର ଛାଡି ଆତ୍ମା ଘୂରି ବୁଲିଥାଏ । ସେହି ସମୟରେ ମଧ୍ୟ ହିସାବ-କିତାବ ଭୋଗିଥାଏ । ସବୁକିଛି ସାକ୍ଷାତ୍କାର ହୋଇଥାଏ । ସ୍□ୟଂ ହିଁ ସାକ୍ଷାତ୍କାର କରି, କର୍ମଫଳ ଭୋଗ କରିଥା'ନ୍ତି । ବହୁତ ପଶ୍ଚାତାପ ମଧ୍ୟ କରିଥା'ନ୍ତି ଯେ ଆମେ ଏଭଳି କରିଦେଲୁ । ତେବେ ସମସ୍ତଙ୍କୁ ପଶ୍ଚାତାପ ତ ହୋଇଥାଏ ନା । ଜେଲ୍ ପ୍ରେମୀ ହୋଇଥିଲେ କହନ୍ତି, ଜେଲ୍‌ରେ ଖାଇବାକୁ ତ ମିଳିବ ନା ଅର୍ଥାତ୍ ତାଙ୍କର ଖାଇବା ସହିତ ମତଲବ ରହିଛି, ଏମାନେ ସମ୍ମାନକୁ ଖାତିର କରନ୍ତି ନାହିଁ । ସନ୍ତାନମାନଙ୍କର ତ କୌଣସି ଅସୁବିଧା ନାହିଁ । ବାବା ଅଛନ୍ତି ତେଣୁ ଆମକୁ ବାବାଙ୍କର ଶ୍ରୀମତ ଅନୁସାରେ ପରିଚାଳିତ ହେବାକୁ ପଡିବ । ଏପରି ବି ନୁହେଁ ଯେ, ଆମେ କାହାକୁ ଦୁଃଖ ଦେବା । ସିଏ ତ ସୁଖଦାତା ଅଟନ୍ତି । ଆଜ୍ଞାକାରୀ ସନ୍ତାନ ତ କହିବେ ଯେ, ବାବା ଆପଣ ଆମକୁ ଯାହା ନିର୍ଦ୍ଦେଶ ଦେବେ ଆମେ ସେହି ଅନୁସାରେ କରିବୁ । ତୁମ ସହିତ ବସିବୁ.... ଏକଥା ଶିବବାବାଙ୍କ ପାଇଁ ଗାୟନ ହୋଇଛି । ଭାଗୀରଥ ଅଥବା ନନ୍ଦୀଗଣ ମଧ୍ୟ ପ୍ରସିଦ୍ଧ ଅଟନ୍ତି । ଲେଖାଯାଇଛି ନା ମାତାମାନଙ୍କ ମସ୍ତକରେ କଳସ ରଖାଯାଇଛି । ଯାହାକି ଭକ୍ତିମାର୍ଗରେ ଗଉମୁଖ ରୂପରେ ଦେଖାଇଛନ୍ତି । କ'ଣ କ'ଣ କଥା ସବୁ ଲେଖୁଛନ୍ତି ।

ଏହି ଦୁନିଆରେ କେହି ସର୍ବଦା ସୁସ୍ଥ ରହିପାରିବେ ନାହିଁ । ଶରୀରରେ ଅନେକ ପ୍ରକାରର ରୋଗ ରହିଛି । ସତ୍ୟଯୁଗରେ କୌଣସି ରୋଗ ରହିବ ନାହିଁ, ନା କେବେ ଅକାଳ ମୃତ୍ୟୁ ହେବ । ସମୟ ଅନୁସାରେ ସାକ୍ଷାତ୍କାର ମଧ୍ୟ ହେବ । ବୁଢାମାନେ ତ ଖୁସି ହୋଇଥା'ନ୍ତି, ଶରୀର ବୁଢା ହୋଇ ଗଲେ ଖୁସିରେ ଶରୀର ଛାଡିଥା'ନ୍ତି । ତାଙ୍କୁ ସାକ୍ଷାତ୍କାର ହୋଇଥାଏ ଯେ ମୁଁ ଯାଇ ଛୋଟ ପିଲା ହୋଇ ଜନ୍ମ ନେବି । ଏବେ ତୁମେମାନେ ଯୁବାବସ୍ଥାରେ ମଧ୍ୟ ଖୁସି ହେଉଛ ଯେ, ଆମେ ଶରୀର ଛାଡି ରାଜକୁମାର ହେବୁ । ପିଲା ହୁଅନ୍ତୁ ବା ଯୁବକ ହୁଅନ୍ତୁ, ସମସ୍ତଙ୍କୁ ମରିବାକୁ ତ ପଡିବ ନା । ତେଣୁ ଏହି ନିଶା ରହିବା ଦରକାର ଯେ, ଆମେ ଯାଇ ସେଠାରେ ରାଜକୁମାର ହେବୁ । ଯଦି ସେବା କରିବ ତେବେ ନିଶ୍ଚିତ ରୂପେ ସେଠାରେ ଯାଇ ରାଜକୁମାର ହେବ । ତେଣୁ ତୁମେମାନେ ଖୁସି ହେବା ଦରକାର - ଏବେ ଆମେ ପୁରୁଣା ଶରୀର ଛାଡି ବାବାଙ୍କ ପାଖକୁ ଯିବୁ । ବାବା ପୁଣି ଆମକୁ ସ୍□ର୍ଗକୁ ପଠାଇଦେବେ । ତେଣୁ ସେବା କରିବା ଦରକାର । ପିଲାମାନେ ଗୀତ ଶୁଣିଲେ । ତେବେ ଏଠାରେ ବଂଶୀଧର କୃଷ୍ଣ ତ ନାହାଁନ୍ତି । ମୁରଲୀ ତ ବହୁତଙ୍କ ପାଖରେ ରହିଛି । ବହୁତ ଭଲ ମଧ୍ୟ ବଜାଇଥା'ନ୍ତି । କିନ୍ତୁ ଏଠାରେ ତ ମୁରଲୀର କୌଣସି କଥା ନାହିଁ । ତୁମେମାନେ ତ କହୁଛ ଏକମାତ୍ର ବାବା ହିଁ ଶ୍ରୀମତ ଦେଉଛନ୍ତି । ଶ୍ରୀକୃଷ୍ଣଙ୍କର ତ ଏହି ଜ୍ଞାନ ନଥିଲା । ଏହି ସହଜ ରାଜଯୋଗ ଏବଂ ଜ୍ଞାନ ତାଙ୍କ ପାଖରେ ନ ଥିଲା । ତେଣୁ ଶ୍ରୀକୃଷ୍ଣ ରାଜଯୋଗ ଶିଖାଇ ନ ଥିଲେ । ସିଏ ତ ବାବାଙ୍କ ଦ୍□ାରା ରାଜଯୋଗ ଶିଖିଛନ୍ତି । ଏହା କେତେ ବଡ କଥା । ଯେପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ କେହି ବାବାଙ୍କର ସନ୍ତାନ ନ ହୋଇଛନ୍ତି ସେ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ସବୁ କଥା ବୁଝି ପାରିବେ ନାହିଁ ଅନୁଭବ ମଧ୍ୟ ପୁଣି ଶ୍ରୀମତ ପାଳନ କରିବାକୁ ହେବ । ନିଜ ମତରେ ଚାଲିଲେ ଉଚ୍ଚପଦ ପାଇପାରିବ ନାହିଁ । ବାବାଙ୍କୁ ଯେଉଁମାନେ ଜାଣିଛନ୍ତି ସେମାନେ ବାବାଙ୍କର ପରିଚୟ ଅନ୍ୟମାନଙ୍କୁ ମଧ୍ୟ ଦେବେ । ତେଣୁ ତୁମକୁ ବାବା ଏବଂ ରଚନାର ପରିଚୟ ସମସ୍ତଙ୍କୁ ଦେବାକୁ ହେବ । ଯଦି ତୁମେ କାହାକୁ ବାବାଙ୍କର ପରିଚୟ ଦେଉନାହଁ ଅର୍ଥାତ୍ ତୁମେ ନିଜେ ହିଁ ଜାଣିନାହଁ । ଯଦି ତୁମକୁ ନିଶା ଚଢିଛି ତେବେ ତୁମେ ଅନ୍ୟମାନଙ୍କର ମଧ୍ୟ ନିଶା ଚଢାଇବା ଉଚିତ୍ । ଆଚ୍ଛା—

ମିଠା ମିଠା ସିକିଲଧେ ସନ୍ତାନମାନଙ୍କ ପ୍ରତି ମାତା-ପିତା, ବାପଦାଦାଙ୍କର ମଧୁର ସ୍ନେହଭରାସ୍ମୃତି ଏବଂ ସୁପ୍ରଭାତ୍ । ଆତ୍ମିକ ପିତାଙ୍କର ଆତ୍ମିକ ସନ୍ତାନମାନଙ୍କୁ ନମସ୍ତେ ।

ଧାରଣା ପାଇଁ ମୁଖ୍ୟ ସାର **:—**

(୧) ଶ୍ରୀମତ ଆଧାରରେ ସର୍ବଦା ଶ୍ରେଷ୍ଠ କର୍ମ କରିବାକୁ ହେବ । ପରମତର ପ୍ରଭାବରେ ଆସିବା ଉଚିତ୍ ନୁହେଁ । ସୁପୁତ୍ର ହୋଇ ପ୍ରତ୍ୟେକ ଆଜ୍ଞାକୁ ପାଳନ କରିବାକୁ ହେବ । ଯେଉଁ କଥାକୁ ବୁଝିପାରୁନାହଁ ତାକୁ ନିଶ୍ଚିତ ଭାବରେ ବାବାଙ୍କ ଦ୍□ାରା ଯାଞ୍ଚ

କରାଇବାକୁ ହେବ ।

(୨) ସଦା ସର୍ବଦା ଏହି ନିଶା ବା ଖୁସିରେ ରହିବାକୁ ହେବ ଯେ, ମୁଁ ଏହି ପୁରୁଣା ଶରୀରକୁ ଛାଡି ରାଜକୁମାର ହେବି । ଏହିଭଳି ନିଶାରେ ରହି ଈଶ୍□ରୀୟ ସେବା କରିବାକୁ ହେବ ।

ବରଦାନ:- ନିନ୍ଦୁକ ଆତ୍ମାକୁ ମଧ୍ୟ ନିଜର ମିତ୍ର ମନେ କରି ସମ୍ମାନ ଦେଉଥିବା ବ୍ରହ୍ମାବାବାଙ୍କ ସମାନ ମାଷ୍ଟର ରଚୟିତା ହୁଅ ।

ବ୍ରହ୍ମାବାବା ଯେପରି ନିଜକୁ ବିଶ୍□ ସେବାଧାରୀ ମନେ କରି ପ୍ରତ୍ୟେକ ଆତ୍ମାକୁ ସମ୍ମାନ ଦେଉଥିଲେ ଏବଂ ସମସ୍ତଙ୍କୁ ମାଲିକ ବୋଲି ଭାବୁଥିଲେ । ଏମିତି କେବେ ବି ଭାବୁ ନଥିଲେ ଯେ କେହି ଯଦି ମୋତେ ସମ୍ମାନ ଦେବ ତେବେ ଯାଇ ମୁଁ ତାଙ୍କୁ ସମ୍ମାନ ଦେବି, ବରଂ ନିନ୍ଦୁକକୁ ମଧ୍ୟ ନିଜର ମିତ୍ର ମନେ କରି ସମ୍ମାନ ଦେଉଥିଲେ । ତେଣୁ ତୁମେମାନେ ମଧ୍ୟ ସେହିଭଳି ତାଙ୍କୁ ଅନୁକରଣ କର । କେବଳ ସମ୍ମାନ ଦେବାବାଲାଙ୍କୁ ନିଜର ମନେ କର ନାହିଁ ବରଂ ଗାଳି ଦେବାବାଲାଙ୍କୁ ମଧ୍ୟ ନିଜର ମନେ କରି ସମ୍ମାନ ଦିଅ, କାହିଁକି ନା ସାରା ଦୁନିଆଁ ହିଁ ତୁମର ପରିବାର । ସର୍ବ ଆତ୍ମାମାନଙ୍କର ବୃକ୍ଷର ମୂଳଗଣ୍ଡି ତୁମେ ବ୍ରାହ୍ମଣମାନେ ହିଁ ଅଟ ସେଥିପାଇଁ ନିଜକୁ ମାଷ୍ଟର ରଚୟିତା ମନେ କରି ସମସ୍ତଙ୍କୁ ସମ୍ମାନ ଦିଅ ତେବେ ଯାଇ ଦେବତା ହେବ ।

ସ୍ଲୋଗାନ:- ମାୟାକୁ ସଦାକାଳ ପାଇଁ ବିଦାୟ ଦେଉଥିବା ଆତ୍ମାମାନେ ହିଁ ବାବାଙ୍କଠାରୁ ଅଭିନନ୍ଦନ ପ୍ରାପ୍ତ କରିବାର ପାତ୍ର ହୋଇଥାଆନ୍ତି ।

*** ଓମ୍ ଶାନ୍ତି ***